

Floris (16)

Floris: “Op een dag, afgelopen najaar, zag mijn moeder een kaal plekje op mijn hoofd. Ik ging naar de dokter en het ziekenhuis. Ik bleek een auto-immuunziekte te hebben waardoor je kaal wordt. Het werd al gauw steeds erger. Tegen deze ziekte is geen behandeling, ik moest maar afwachten hoe het verloop zou zijn.

Ik was enorm onzeker. Want een deel van wie ik ben – mijn haar – ging gewoon weg. En ik had er geen grip op. Ik had nooit eerder zoiets ergs meegemaakt. Ik heb al mijn opa’s en oma’s nog. En nu zat het ineens flink tegen. En ikzelf en de dokters konden niets doen. Ik bad heel vaak: ‘Laat het stoppen...!’ En later ook: ‘Waarom nou, waarom nou bij mij?’ Maar de ziekte bleef. Gauw had ik echt veel kale plekken op mijn hoofd.

Een paar maanden geleden besloot ik al mijn haar er dan maar af te halen. Mijn vader ging mee. De tondeuze kwam. En daar ging de eerste baan van mijn hoofd, helemaal kaal. Ik keek in de spiegel en zag die kale baan. En zag ook mijn vader achter me staan. Hij huilde... Hij droeg het verdriet met mij.

Mijn ouders gaan altijd mee met mij, naar de dokter, naar het ziekenhuis. Ze steunen me enorm. Die steun krijg ik ook van mijn vrienden. Als we naar de kroeg gaan en iemand maakt een opmerking over mijn hoofd, nemen zij het gelijk voor me op.

Ik ben ook dankbaar. Niet voor de ziekte, maar wel dat mensen me zo gigantisch steunen. Daar draait het om: dat je met elkaar als één bloem groeit naar het licht van God. Voor mij raakt Efeze 3 vanaf vers 14 de kern. Daar put ik kracht uit. Daar sta ik heel erg achter omdat het belang van God dienen veel groter is dan je eigen belang...”